

ČÁST PÁTÁ

REGULACE DRÁŽNÍ DOPRAVY

Licence

§ 24

(Základní pojmy pro provozování drážní dopravy)

(1) Drážní doprava může být provozována veřejně nebo neveřejně.

(2) Veřejná drážní doprava je doprava provozovaná dopravcem k uspokojování obecných přepravních podle předem vyhlášených přepravních podmínek, zveřejněného jízdního řádu a tarifu.

(3) Neveřejná drážní doprava je doprava provozovaná dopravcem k uspokojování individuálních přepravních potřeb podle smluvních podmínek.

(4) Přeshraniční osobní drážní doprava je doprava, při jejímž provozování je překročena státní hranice České republiky a jejímž převažujícím účelem je přeprava osob mezi dvěma nebo více členskými státy Evropské unie.

Z důvodové zprávy:

(K § 24 až 28): Ustanovení stanovuje podmínky pro provozování drážní dopravy na určité dráze. Podmínkou provozování drážní dopravy je udělená licence drážním správním úřadem. Podstatou licence, která se váže ke konkrétnímu subjektu (provozovateli drážní dopravy), je úřední stvrzení potřebných skutečností k provozu, tj. existence dostačující kapacity dané dráhy, rozsah poskytovaných služeb, časový a územní rozsah přepravy a dopravy a počet a druh provozovaných drážních vozidel. Kromě licence je potřebná k provozování drážní dopravy i smlouva mezi provozovatelem dráhy a dopravcem. Smlouva se neuzavírá, je-li provozovatel dráhy a dopravce jedna osoba.

(Zákon č. 23/2000Sb., k bodu 33 až 45): Do zákona se nově zařazuje členění drážní dopravy na dopravu veřejnou a neveřejnou. Uvedené členění má význam z hlediska tvorby přepravního řádu.

Provozování drážní dopravy se nově navrhuje umožnit pouze těm osobám, které prokážou způsobilost k provozování drážní dopravy.

V zákoně se navrhuje precizovat podmínky pro získání licence k provozování drážní dopravy v souladu s právem ES. Zdůrazňuje se dvojí postavení drážního správního úřadu v procesu rozhodování o licenci – jednak jako úřadu, který prověřuje způsobilost budoucího dopravce k provozování dopravy, a jednak jako alokačního orgánu, který alokuje volnou kapacitu dopravní infrastruktury způsobilému dopravci. Při alokaci dopravní infrastruktury musí úřad postupovat nediskriminačním způsobem tak, aby byla volná kapacita dopravní infrastruktury optimálně využita. V souladu s právem ES zákon připouští, aby úřad přednostně alokoval v licenčním řízení volnou kapacitu dopravní infrastruktury těm dopravcům, kteří zajišťují veřejnou dopravu pro potřeby státu nebo vymezenou mezinárodní dopravu, je-li kapacita dopravní cesty omezena.

(Zákon č. 103/2004 Sb., k bodům 3 až 9 a 12 až 17): V návaznosti na skutečnost úplného promítnutí principů směrnice 2001/14/ES o přidělování kapacity, vybírání poplatku za užívání železniční dopravní cesty a ověřování bezpečnosti do stávající právní úpravy provozování drah a drážní dopravy dochází k úplnému oddělení tzv. licenčního řízení s žadateli o provozování drážní dopravy na dráze celostátní a na dráze regionální od následného řízení o přidělování kapacity

dopravní cesty dráhy nezávislým orgánem, který je z hlediska své organizace a právní formy nezávislý na dopravci. Přidělování kapacity dopravní cesty dráhy spočívá v přidělení konkrétních tras vlaků v rozsahu, který žadatel požaduje a kapacita dráhy dovoluje tento požadavek do platného jízdního řádu promítnout. Prvky přidělování kapacity dopravní cesty dráhy se tedy v současné právní úpravě vydělují z licenčního řízení před drážním správním úřadem.

(Zákon č. 134/2011 Sb., k bodu 4 a 5): Návrh zákona v těchto novelizačních bodech reformuluje a doplňuje podmínky provozování drážní dopravy na dráze, a to v návaznosti na transpozici směrnice 2007/58/ES. Do značné míry je zde zachována kontinuita co do rozsahu a struktury těchto podmínek. Návrh nadále rozeznává několik skupin těchto podmínek. Jde jednak o požadavky na dopravce, zaručující jeho kvalifikaci, materiální, personální a finanční vybavenost apod. (usazení – zápis do obchodního rejstříku, licence a osvědčení dopravce), jednak o požadavky vztahující zajištění přístupu dopravce k infrastruktuře, kterou potřebuje k provozování dopravy (přidělená kapacita dopravní cesty, uzavřená smlouva s provozovatelem drážní infrastruktury včetně sjednání ceny). Navrhované znění § 24 odst. 5 obsahuje obecné požadavky pro osobní drážní dopravu, v § 24 odst. 5 pro nákladní drážní dopravu a v § 24 odst. 7 požadavky speciální pro dopravu celostátní a regionální.

Nově je v § 24 odst. 4 vymezena definice přeshraniční osobní drážní dopravy, a to v návaznosti na směrnici 2007/58/ES. Cílem této směrnice je otevření přístupu železničních dopravců usazených v EU k železniční infrastruktuře v oblasti osobní dopravy, tj. zajištění přístupu k infrastruktuře i v tom státě, ve kterém není železniční dopravce usazen. Tento krok byl již učiněn v nákladní dopravě, ovšem v širším měřítku, neboť zde je liberalizace úplná. V oblasti osobní dopravy omezují směrnice 2007/58/ES liberalizaci pouze na mezinárodní dopravu, navíc pouze na mezinárodní dopravu takovou, která má malý vliv na osobní dopravu vnitrostátní, tj. jejímž hlavním účelem je přeprava osob mezi členskými státy (v návrhu označena jako přeshraniční). Mezinárodní osobní doprava zde tedy není vymezena pouze faktem překročení hranice, ale i svým výše uvedeným účelem.

V návaznosti na transpozici směrnice 2007/58/ES došlo i k úpravě požadavku na usazení dopravce v ČR. Dosavadní úprava § 24 zákona o dráhách tento požadavek vztahuje plošně na všechny železniční dopravce, a i když do zákona nebyl včleněn s cílem omezovat přístup k drážní infrastruktuře dopravcům z jiných členských států, de iure tento dopad má. Je sice poněkud zmírněn tím, že nedodržení této povinnosti není podloženo sankcí, to však nic nemění na nezákonnosti provozování drážní dopravy bez zápisu v obchodním rejstříku (= usazení v ČR). Tento obecný striktní požadavek je tedy třeba odstranit ve dvou případech, a to (1) pro mezinárodní osobní dopravu (viz výše) a (2) pro nákladní dopravu (zde jde ještě o formální reakci na dřívější směrnici 2004/51/ES).

(Zákon č. 319/2016 Sb., obecná část, k bodu 1.2.5): Licence coby úřední doklad potvrzující obecnou způsobilost k výkonu činnosti provozovatele drážní dopravy v rámci Evropské unie byla do směrnice 2012/34/EU přejata z dosavadní úpravy pouze s dílčími změnami. Posuny v unijní úpravě by tedy samy o sobě potřebu větších zásahů na úrovni vnitrostátního práva nevyvolávaly, nicméně úprava vydávání licencí v zákoně o dráhách se jeví jako zastaralá a nedostatečně provázaná se správním řádem, nadbytečně administrativně zatěžující (mj. s ohledem na nevyužití možnosti napojení na základní registry) a ne vždy dostatečně precizní (s ohledem na patrná rezidua pojetí licence coby dokladu vázaného na konkrétní dráhu a vozidla).

S ohledem na výše uvedené je tedy žádoucí provést celkovou revizi úpravy vydávání licencí v zákoně o dráhách s cílem její celkové modernizace a precizizace.

(Zákon č. 319/2016 Sb., obecná část, k bodu 1.3.2.1): Směrnice 2012/34/EU obsahuje úpravu této oblasti zejm. v čl. 4 až 9, přičemž tato se zčásti prolíná s úpravou financování drážní infrastruktury. Směrnice obsahuje jednak požadavek na zajištění nezávislého postavení a podnikatelské řízení dopravců a provozovatelů infrastruktury ve vlastnictví státu, přičemž ve vztahu

k dopravcům jsou tyto požadavky striktnější, což zahrnuje zejm. možnost rozhodovat o vlastních interních i externích záležitostech, spravovat svůj majetek a činit podnikatelská rozhodnutí.

Jak ve vztahu k dopravci, tak ve vztahu k provozovateli infrastruktury požaduje směrnice přijetí obchodního plánu, vymezující budoucí činnosti těchto subjektů a předpokládané finanční zdroje. U provozovatele infrastruktury směrnice dále předpokládá, že návrh obchodního plánu bude částečně veřejně přístupný a bude možné se k němu vyjádřit.

Další podstatnou oblastí je oddělení provozování drážní dopravy a drážní infrastruktury. Směrnice zde jednak předpokládá oddělené účetnictví, jednak požaduje tzv. nezávislost hlavních funkcí provozovatele infrastruktury. Cílem směrnice je zde zajistit nestranný a nediskriminační výkon činností klíčových pro přístup na drážní infrastrukturu (přidělování kapacity, určování ceny za užití infrastruktury). Směrnice tedy požaduje, aby činnosti spojené s přidělováním kapacity dráhy a určováním ceny vykonávala osoba, která neprovozuje drážní dopravu coby svou hlavní činnost. Není-li takto provozovatel infrastruktury oddělen od dopravce, musí zajistit výkon těchto činností třetí, nezávislou osobou.

(Zákon č. 319/2016 Sb., obecná část, k bodu 1.3.5.1): *Směrnice 2012/34/EU upravuje vydávání licencí dopravcům v čl. 19 až 25 a příloze III. Tato úprava standardním způsobem vymezuje povinnost držet licenci pro dopravce, orgán, který licenci vydává (základní obecný požadavek na nezávislost tohoto orgánu vůči provozování drážní dopravy), nárokovost vydání licence při splnění podmínek, podmínky pro vydání licence, její územní a časovou platnost, přezkum a odnětí licence.*

Podmínkou pro vydání licence je (1) usazení na území členského státu EU, který má licenci vydat, (2) dobrá pověst, zahrnující trestněprávní bezúhonnost, podnikatelskou zachovalost (úpadek) a plnění sociálních předpisů členského státu, (3) finanční způsobilost, včetně dokladů k prokázání finanční způsobilosti a jejich obsahu, (4) zcela rámcově vymezená odborná způsobilost a (5) krytí potenciální soukromoprávní odpovědnosti, zejm. prostřednictvím pojištění.

Licence platí na celém území Evropské unie, tj. směrnice stanoví její povinné uznávání mezi členskými státy; z toho zároveň plyne, že licence není vázána na konkrétní trať nebo konkrétní drážní vozidla a osvědčuje obecnou způsobilost dopravce coby podnikatele. Licence rovněž není časově omezena.

Orgán vydávající licenci má povinnost po jejím vydání provádět kontrolu, zda jsou nadále plněny podmínky pro její vydání; provedení kontroly je v zásadě ponecháno na jeho uvážení s tím, že by měl zohlednit některé nestandardní a podezřelé situace (např. delší přerušení podnikatelské činnosti, zahájení úpadekového řízení). V případě neplnění finanční způsobilosti směrnice umožňuje poskytnout dopravci lhůtu pro nápravu situace, která nepřesáhne 6 měsíců.

Licence se odebere v případě, že její držitel přestal splňovat podmínky pro její udělení.

Směrnice počítá rovněž s povinným přezkumem plnění podmínek pro vydání licence při zásadní změně činnosti držitele licence; při zohlednění návrhu prováděcího předpisu Komise, který stanoví vzor licence, směřuje toto ustanovení ke schvalování změny licence ve vztahu ke druhu provozované drážní dopravy (osobní, nákladní).

K § 24

Zatímco část třetí (tedy § 11 až 23c) pojednává o provozování dráhy jakožto dopravní cesty a část čtvrtá (tedy § 23d až 23g) pojednává po novelizaci zákonem č. 319/2016 Sb. o provozování zařízení služeb, je provozování drážní dopravy nově upraveno v části páté zákona o dráhách. Jakkoliv zákonodárce v důvodové zprávě přiznává, že otázka vydání licencí, která tvoří jeden okruh regulace provedený částí pátou zákona o dráhách, nebyla přijetím směrnice 2012/34/EU nikterak zvláště dotčena, reflektoval předkladatel novely č. 319/2016 Sb. určitý dluh, který vůči této úpravě zákonodárce již nějakou dobu má, a rozhodl se využít právě této

novely k zavedení nových pravidel pro vydávání licence. Úprava vydávání licencí tedy byla „vyčištěna“, lépe navázána na správní řád s odstraněním nadbytečných duplicit.

Ustanovení § 24 obsahovalo již před novelou některé legální definice. Novelou č. 319/2016 Sb. byl okruh těchto definic omezen. Legální definice zde uvedené jsou z gramatického hlediska společné všem druhům drážní dopravy, tedy dopravě na dráze železniční, tramvajové, trolejbusové a lanové, a platí tedy pro všechny, kdo chtějí provozovat na některé z těchto drah dopravu. Na druhou stranu fakticky bude mít význam definice přeshraniční drážní dopravy provedená odstavcem čtvrtým pouze pro provozování dopravy železniční. Definici provozování drážní dopravy poskytuje § 2 odst. 4, když říká, že „provozováním drážní dopravy je činnost, při níž mezi provozovatelem této dopravy (dále jen ‚dopravce‘) a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, vzniká právní vztah, jehož předmětem je přeprava osob, věcí, zvířat anebo činnost, kterou se zajišťuje podnikání podle zvláštních předpisů“. Největší význam však má toto ustanovení pro dopravu železniční. Předpisy EU zde mnohdy hovoří namísto o dopravci o železničním podniku, což je podle legální definice provedené čl. 3 odst. 1 směrnice 2012/34/EU „každý veřejný nebo soukromý podnik licencovaný v souladu s touto směrnicí, jehož hlavní činností je železniční přeprava zboží nebo cestujících, přičemž tento podnik zajišťuje trakci; jsou zde rovněž zahrnuty podniky, které pouze poskytují trakci“.

K odst. 1

Jakákoli drážní doprava může být provozována jako veřejná nebo neveřejná. Co se rozumí veřejnou drážní dopravou, upravuje blíže odst. 2, neveřejnou drážní dopravu pak vymezuje odst. 3. Zatímco veřejná drážní doprava je více zatížena regulací ze strany státu, v dopravě neveřejné je ponecháno více prostoru smluvním stranám přepravní smlouvy.

K odst. 2

Veřejná drážní doprava je taková doprava, kterou dopravce (osoba provozující dopravu) nabízí široké veřejnosti (městská hromadná doprava, veřejná železniční doprava atp.). Rozsáhlý okruh subjektů (a tomu odpovídající široká potřeba přepravy) neumožňuje dopravci vyjednávat s každým zájemcem podmínky zvlášť. Proto jsou dopravcem předem vyhlášené přepravní podmínky, jízdní řád a tarif (srov. legální definici v § 2 odst. 7). Uveřejnění smluvních přepravních podmínek v osobní přepravě potom blíže upravuje § 49 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 175/2000 Sb., o přepravním řádu pro veřejnou drážní a silniční osobní dopravu. Uzavírání přepravní smlouvy v přepravě osobní probíhá v důsledku toho mnohdy velmi zjednodušeným způsobem, jak to uvádí § 3 odst. 2 a 3 této vyhlášky. Podle § 49 odst. 3 vyhlášky č. 175/2000 Sb. potom uzavřením přepravní smlouvy přistupuje cestující na smluvní přepravní podmínky vyhlášené dopravcem. Cena za přepravu je ve veřejné drážní dopravě pro všechny cestující na stejné trase stejná a je hrazena např. označením cestovního dokladu (lístku). Dopravce pak cesty v dané relaci uskuteční podle jízdního řádu a bez ohledu na to, kolik má zájemců o přepravu.

K odst. 3

Neveřejná drážní doprava je oproti tomu taková doprava, která se uskuteční pouze v případě, že o tuto přepravu má jiný subjekt zájem, což ovšem neznamená, že by i zde nemohla přeprava nabýt určité pravidelnosti. Podle okolností daného případu se potom potřebám dopravce i přepravce (osoby, která poptává přepravu nákladu nebo osob) přizpůsobí cena, doba přepravy a další ustanovení, které jsou součástí smluvních podmínek, a to tak, jak si je smluvní strany sjednají.

K odst. 4

Definování přeshraniční drážní osobní dopravy má význam především proto, že spoje provozované v osobní dopravě jako přeshraniční, tedy překračující hranice ČR a mající za převažující cíl přepravu mezi dvěma a více členskými státy EU, mají odlišné podmínky provozování. V této situaci se ovšem musí jednat o přepravu, která je příhraniční nejen formálně (tedy překračuje hranice ČR), ale i fakticky, tedy že jejím hlavním účelem je přeprava mezi dvěma členskými státy EU, a nikoli přeprava v rámci jednoho státu. K přezkoumání účelu a dopadů mezinárodní drážní dopravy slouží § 34d (viz komentář k tomuto ustanovení) v návaznosti na nařízení Komise č. 2014/869/EU, ale i články 10 a 11 směrnice 2012/34/EU.

Související ustanovení:

§ 2 odst. 4 – pojem provozování drážní dopravy, § 24a – podmínky provozování drážní dopravy, § 34d – posuzování přeshraniční drážní dopravy

Související předpisy:

nařízení Komise č. 2014/869/EU, – čl. 10 a 11 směrnice 2012/34/EU, – vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 175/2000 Sb., o přepravním řádu pro veřejnou drážní a silniční osobní dopravu

§ 24a**(Podmínky provozování drážní dopravy)**

(1) Provozovat drážní dopravu na dráze celostátní nebo regionální může dopravce, který

a) je usazen

- 1. v členském státě, jde-li o provozování přeshraniční osobní drážní dopravy nebo nákladní drážní dopravy, nebo**
- 2. na území České republiky, jde-li o provozování ostatní drážní dopravy,**

b) je držitelem platné licence a osvědčení dopravce,

c) má přidělenou kapacitu dopravní cesty a

d) má uzavřenu smlouvu s provozovatelem dráhy o provozování drážní dopravy, není-li totožný s provozovatelem dráhy.

(2) Provozovat drážní dopravu na dráze místní, speciální, tramvajové nebo trolejbusové nebo vlečce může dopravce, který

a) je usazen

- 1. v členském státě, jde-li o provozování nákladní drážní dopravy, nebo**
- 2. na území České republiky, jde-li o provozování osobní drážní dopravy,**

- b) je držitelem platné licence,
c) má přidělenou kapacitu dopravní cesty, jde-li o veřejně přístupnou vlečku, a
d) má uzavřenu smlouvu s provozovatelem dráhy o provozování drážní dopravy, není-li totožný s provozovatelem dráhy.

(3) Provozovat drážní dopravu na dráze speciální, tramvajové, trolejbusové nebo lanové může provozovatel této dráhy.

(4) Provozovat drážní dopravu na dráze místní nebo vlečce může i držitel platné licence pro provozování drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální. Provozovat drážní dopravu na dráze celostátní nebo regionální může i držitel platné licence pro provozování drážní dopravy na dráze místní nebo vlečce, jde-li o místo styku vzájemně zaústěných drah.

(5) Platnou licenci pro provozování drážní dopravy na dráze celostátní a regionální se rozumí i platná licence vydaná příslušným orgánem jiného členského státu v souladu s předpisem Evropské unie o vytvoření jednotného železničního prostoru¹³).

¹³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru.

Z důvodové zprávy:

(Zákon č. 319/2016 Sb., zvláštní část, k bodům 17 a 18): Základními změnami jsou (1) požadavek na usazení na území Evropské unie u dopravců provozujících nákladní drážní dopravu. Dopusud umožňuje text zákona provozování těchto služeb i dopravcům usazeným ve třetích zemích, což jde nad rámec jak unijního práva, tak příslušných mezinárodních smluv (COTIF). (2) V návaznosti na zrušení povolení pro provozování drážní dopravy na dráze lanové se upravují rovněž přístupová práva k této dráze. Nadále již nejsou vázána na udělené úřední povolení, ale s ohledem na charakter těchto drah na nich může drážní dopravu bez dalšího provozovat jejich provozovatel. Pro dráhu speciální, tramvajovou a trolejbusovou je licence zachována, nicméně pro provozovatele těchto drah je významně zjednodušen proces udělení této licence (viz níže). (3) vymezení platnosti licence i na jiných kategoriích drah („vyšší“ – tj. unijní licence i na vlečkách a místních dráhách, licence na vlečky a místní dráhy i na zaústění do regionální nebo celostátních drah).

K § 24a

Ustanovení § 24a upravuje v základním rozsahu požadavky na subjekt, který chce provozovat drážní dopravu, přičemž zákonodárce se rozhodl tyto podmínky rozdělit do skupin podle toho, na jaké dráze má být drážní doprava provozována a o jaký druh dopravy se má jednat.

K odst. 1

Ustanovení prvního odstavce se vyjadřuje k tomu, jaké podmínky musí splnit dopravce provozující železniční dopravu na dráze celostátní a regionální (definice těchto drah jsou obsaženy v § 3). Subjekt mající zájem o provozování dopravy na těchto dráhách musí být především držitelem licence (viz § 25) a osvědčení dopravce (viz § 34h), mít přidělenou kapacitu dráhy, na níž hodlá dopravu provozovat (srov. § 32 a násl.) a mít uzavřenou smlouvu o provozování drážní dopravy na dráze s provozovatelem dráhy (srov. § 23 odst. 4 a § 34g). V závislosti na tom, jakou

dopravu hodlá daná osoba provozovat, se pak na tuto osobu vztahuje nebo nevztahuje požadavek usazení na území ČR, případně EU či EHP.

Chce-li dopravce provozovat dopravu na dráze celostátní nebo regionální a má-li se jednat o přepravu nákladní (ať už vnitrostátní, nebo mezinárodní) nebo přeshraniční osobní dopravu (srov. legální definici v § 24 odst. 4), pak stačí, je-li usazen na území členského státu. Členský stát je definován v § 2 odst. 12 zákona, kde se hovoří o tom, že členským státem je nejen stát EU, ale i členský stát Dohody o evropském hospodářském prostoru. V případě zbylé dopravy (tedy dopravy osobní vnitrostátní) se vyžaduje, aby byl dopravce usazen v České republice.

Problematický by se mohl na první pohled jevit pojem usazení. Legální definici usazení však naštěstí podává zákon již ve svém § 2 odst. 8, když říká, že „osobou usazenou na území České republiky je osoba oprávněná podnikat na území České republiky, která je zapsána v obchodním rejstříku nebo má na území České republiky odštěpný závod“ (srov. komentář k tomuto ustanovení).

K odst. 2

Doprovce, který chce provozovat drážní dopravu na dráze místní, speciální, tramvajové trolejbusové nebo vlečce musí potom splnit požadavky uvedené v tomto ustanovení. I zde vyvstává potřeba usazení v některém státě s ohledem na charakter provozované dopravy, přičemž k obsahu pojmu usazení lze odkázat na legální definici podle § 2 odst. 8 zákona. Dopravce musí být držitelem platné licence, mít uzavřenou smlouvu o provozování drážní dopravy na takovéto dráze s provozovatelem této dráhy, pokud dopravcem není sám provozovatel a v případě, že se jedná o veřejně přístupnou vlečku podle § 22a odst. 1, pak musí mít rovněž přidělenou kapacitu dráhy. Na zbylých dráhách uvedených ve výčtu, který uvozuje tento odstavec, se kapacita nepřiděluje.

K odst. 3

Provozovat dopravu na dráze speciální, tramvajové, trolejbusové nebo lanové může bez dalšího dokazování provozovatel této dráhy. I provozovatel dráhy je v těchto případech povinen zažádat o vydání licence, avšak zákon zde konstruuje nevratitelnou právní domněnku, že provozovatel dráhy splňuje podmínky pro vydání licence, a to s ohledem na to, že již musel stejně skutečnosti prokázat v řízení o vydání úředního povolení pro provozování dráhy (srov. § 25 odst. 2 a důvodovou zprávu k § 25). Samozřejmě to ovšem neznamená, že by provozovatel dráhy mohl provozovat dopravu na těchto dráhách bez ohledu na cokoliv. Minimálně bude vždy třeba, aby dodržel požadavky na provozovaná vozidla, odbornou způsobilost personálu atp.

K odst. 4

Na dráze místní a vlečce, bez ohledu na to, zda se jedná o vlečku veřejně přístupnou či veřejně nepřístupnou, lze dopravu provozovat rovněž na základě licence pro provozování dopravy na dráze celostátní nebo regionální. Opačný postup je možný pouze potud, pokud jde o dopravu na styku vzájemně zaústěných drah.

K odst. 5

Držitel licence vydané příslušným orgánem podle směrnice 2012/34/EU v jiném členském státě EU či EHP (srov. definici členského státu podle § 2 odst. 12) disponuje z pohledu zákona o dráhách platnou licencí pro provozování drážní dopravy na dráze celostátní a regionální. Jak ovšem vyplývá z článku 17 odst. 4 směrnice 2012/34/EU, sama tato licence neopravňuje bez dalšího k přístupu na infrastrukturu.

Související ustanovení:

§ 2 odst. 4 – pojem provozování drážní dopravy, § 22a – veřejně přístupná vlečka, § 25 – udělení oprávnění k provozování drážní dopravy, § 32 – přidělování kapacity dráhy, § 34h – osvědčení dopravce

Související předpisy:

čl. 10 a 11 směrnice 2012/34/EU, – vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 175/2000 Sb., o přepravním řádu pro veřejnou drážní a silniční osobní dopravu

§ 25**Udělení oprávnění k provozování drážní dopravy**

(1) Drážní správní úřad udělí na žádost oprávnění k provozování drážní dopravy na dráze celostátní a regionální, pokud žadatel

- a) je starší 18 let a plně svéprávný, jde-li o fyzickou osobu,
- b) je bezúhonný,
- c) je odborně způsobilý,
- d) je finančně způsobilý,
- e) závažným způsobem neporušil pracovní právní předpisy,
- f) závažným způsobem neporušil celní předpisy, jde-li o oprávnění k provozování nákladní drážní dopravy,
- g) je ke dni zahájení provozu drážní dopravy pojištěn pro případ povinnosti nahradit újmu způsobenou tímto provozem a
- h) je usazen na území České republiky.

(2) Drážní správní úřad udělí na žádost oprávnění k provozování drážní dopravy na dráze místní, speciální, tramvajové nebo trolejbusové anebo na vlečce, splňuje-li žadatel podmínky podle odstavce 1 písm. a) až c) a h). Je-li žadatel o udělení oprávnění k provozování drážní dopravy na dráze speciální, tramvajové nebo trolejbusové provozovatelem této dráhy, považují se tyto podmínky za splněné.

(3) V žádosti podle odstavce 1 nebo 2 žadatel uvede

- a) druh drážní dopravy, kterou hodlá provozovat,
- b) kategorii dráhy, na níž má být doprava provozována, a
- c) trasy linek, které hodlá provozovat, včetně zastávek pro nástup a výstup a určení výchozí a cílové zastávky, má-li být doprava provozována na dráze speciální, tramvajové nebo trolejbusové.

(4) Je-li žadatel cizincem nebo právnickou osobou se sídlem mimo území České republiky, přiloží k žádosti doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů